

วันที่ 7 พฤศจิกายน 2548 เป็นวันแรกที่ผมได้รับใช้ใต้เบื้องพระยุคลบาท ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผมจำได้ว่าเป็นวันที่ภาคภูมิใจที่สุด

ก่อนหน้านั้น ผมปฏิเสธที่จะทำอาชีพครู เพราะได้เป็นความลำบาก ยากจนของพ่อและแม่ซึ่งเป็นครูทั้งคู่

ผมยังจำได้ว่า เราต้องซื้อข้าวสารที่ละลิตรมาหุงกันกันอย่างประหยัด เพราะเงินเดือนของพ่อกับแม่ไม่พอ อยากรกิน อยากรทำอะไร ก็ไม่ค่อยได้ตามใจ พ่อกับแม่ยังต้องขี่มอเตอร์ไซด์ไปสอนวันละหลายสิบกิโลเมตร (เหมือนกับผมตอนนี้ ที่ต้องขี่ไปกลับวันละเกือบ 50 กิโลเมตร)

ที่พ่อกับแม่ไม่ค่อยมีใช้นั้น เพราะเงินเดือนน้อยมาก น้อยจนกระทั่งผมเคยได้ยินว่า อย่าให้ลูกหลานไปเรียนครูกันนะ เดี่ยวอดตาย หนี้เยอะ นอกจากเงินเดือนจะน้อยแล้ว พ่อกับแม่ก็ต้องเจียดเงินบางส่วนไปจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอน (ดูๆไป เหมือนกับครูในทุกวันนี้เลย ที่ต้องออกเงินซื้อสื่อ สร้างสื่อเอง ยกเว้นโรงเรียนใหญ่ๆที่ได้เงินแล้ว ได้เงินอีก)

...จากภาพดังกล่าว ทำให้ผมไม่อยากจะที่เป็นครู และเคยบอกกับครอบครัวไว้ว่า จะเป็นอาชีพสุดท้ายที่จะเลือกทำ

จนกระทั่งได้มาพบกับแม่ของผมนีกท่านหนึ่ง ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรีย์ ไวยฤพา ผู้พลิกฟื้นความคิดของเป็นครู ผู้มีโอกาสร่างบุญตลอดเวลา และยังมีโอกาส "โกง" น้อยที่สุดด้วย

ผมยังจำความรู้สึกในวันนั้นได้

...ความรู้สึกที่บอกกับตัวเองตลอดเวลาว่า "เราต้องเป็นครูๆ"

เขียนโดย ครูแชมป์

วันจันทร์ที่ 07 ตุลาคม 2013 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 08 ตุลาคม 2013 เวลา 20:27 น.

ถนนของหมู่บ้านที่คนของหมู่บ้านจะมาวิ่งออกกำลังกายกันเป็นประจำทุกวันตั้งแต่เช้าถึงเย็น มีต้นไม้ต่าง ๆ

ที่ผดุงค้ำที่ทางโรงเรียนในเครือโซนหัวโขนที่ครูสวมเคี้ยวเชิญ)

ชุมชนเด็กเก่งที่เขินทวยกุลเขินกรครูในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต่อไปครับ